

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 6806**Dosar nr. 7199/2/2016**

Sedința publică din data de 15 decembrie 2020

Președinte:	Adrian Remus Ghiculescu	- judecător
	Gabriel Viziru	- judecător
	Virginia Filipescu	- judecător
	Gabriel-Ciprian Ene	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva încheierii de ședință din 7 aprilie 2017 și a sentinței civile nr. 2198 din data de 9 iunie 2017, ambele pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, răspunde recurentul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității reprezentată de consilier juridic, lipsind intimatul-pârât Ștefănescu Dumitru.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent învederând că recurentul-reclamant a formulat o cerere de reluarea judecății, urmând ca instanța să se pronunțe cu prioritate asupra acesteia.

Recurentul-reclamant, prin consilier juridic, depune la dosarul cauzei cererea de repunere pe rol a recursului semnată de către președintele Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și concluzii scrise.

Înalta Curte va dispune repunerea pe rol a cauzei, având în vedere cererea formulată de către recurentul-reclamant și, luând act că nu se formulează alte cereri, în conformitate cu dispozițiile prevăzute de art. 392 Cod procedură civilă, declară deschise dezbaterile și acordă cuvântul asupra cererii de recurs.

Față de recursul promovat, reprezentantul recurentului-reclamant, având cuvântul, solicită admiterea acestuia, astfel cum a fost formulat.

Raportat la motivele de recurs prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct.8 Cod procedură civilă, solicită, în principal, casarea cu trimiterea spre rejudecare, iar, în subsidiar, casarea cu reținere și admiterea acțiunii pe fond.

La interpelarea instanței de judecată, precizează că solicită admiterea recursului promovat atât împotriva încheierii de ședință din 7 aprilie 2017, cât și a sentinței civile nr. 2198 din data de 9 iunie 2017.

Totodată, arată că nu solicită cheltuieli de judecată.

Luând act de susținerile părții prezente, în conformitate cu dispozițiile art. 394 Cod procedură civilă, Înalta Curte declară închise dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra căii de atac promovate.

ÎNALTA CURTE:

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la data de 24.10.2016, sub nr. 7199/2/2016, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat ca, prin hotărârea ce va pronunța, să se constate asupra calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul Ștefănescu Dumitru.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. 2198 din data de 9 iunie 2017, Curtea de Apel București a respins, ca nefondată, cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu pârâtul

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței menționate la pct. I.2 și a încheierii din 07 aprilile 2017 a declarat recurs reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, întemeiat pe art. 488 alin. (1) pct. 5 și 8 Cod procedură civilă, solicitând în principal, casarea cu trimiterea spre rejudecare, iar, în subsidiar, casarea cu reținere și admiterea acțiunii pe fond.

În dezvoltarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă, recurentul-reclamant a arătat că prima instanță a încălcat regulile de procedură prevăzute de art. 400 precum și art. 83, art. 85 din Codul de Procedură Civilă.

În susținerea acestei critici a precizat recurentul că instanța de fond nu putea să repună cauza pe rol, decât dacă cauza dedusă judecării nu era clarificată și doar în timpul deliberării și doar dacă, instanța aprecia că sunt necesare probe și lămuriri noi.

În dezvoltarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, recurentul-reclamant că hotărârea atacată este dată cu încălcarea și aplicarea greșită a art. 2 lit. b) teza a IV-a din O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.

Prima instanță a arătat în esență, că, pentru a se reține calitatea de colaborator al Securității - în această ipoteză, a coordonării unor informatori ai Securității - este necesar ca informatorii coordonați de rezident să fi furnizat Securității date referitoare la atitudini potrivnice regimului comunist și să fi vizat încălcarea unor drepturi ale omului.

O astfel de abordare nu poate fi primită, întrucât, această abordare ar genera discriminare prin tratarea diferită a unor persoane aflate în situații identice (în sensul că au fost rezidenți ai Securității).

Mai mult, o astfel de interpretare ar presupune ca stabilirea sau nu a calității de colaborator al Securității să fie determinată de atitudinea unor terți (în aceste cazuri, persoanele din rețea), ceea ce ar fi de neconceput.

Interpretarea dată de prima instanță contrazice practica Înaltei Curți de Casație și Justiție. În acest sens, am citat și depunem alăturat Decizia nr. 182 din 17.01.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a statuat că:

„În cazul rezidenților, adică a acelor persoane care coordonau activitatea informatorilor, legiuitorul nu a impus nicio condiție suplimentară, așa cum s-a formulat în cazul primei ipoteze a normei de drept

Calitatea de colaborator în cazul rezidenților nu a fost supusă niciunei condiționalități, astfel că nu se pot extinde condițiile reglementate în cazul primei ipoteze și pentru această ultimă categorie, simpla calitate de rezident conducând la atribuirea calității de colaborator.”

Susține recurentul că, prima instanță și-a întemeiat interpretarea normei de drept în discuție pe scopul legii, dar acest aspect ar putea avea relevanță în situația în care ar exista o ambiguitate a reglementării, or, în cauză, textul este clar.

De asemenea, Decizia nr. 3901 din 03.10.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a arătat că, în cazul rezidenților Securității, *„nu interesează ce fel de informații au furnizat sursele coordonate de rezident, caracterul acestor informații și scopul acestora fiind obligatoriu doar pentru teza la art. 2 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008.”*

Mai arată recurentul că, de asemenea, prima instanță își fundamentează soluția arătând că ultima teză a art. 2 lit. b) „face trimitere în definiția «colaboratorului „rezident”» la o altă noțiune, anume aceea de «informator», fără însă a o defini în mod expres; cu toate acestea, ceea ce a înțeles legiuitorul prin «informator» rezultă în mod neîndoielnic din interpretarea aceluiași art. 2 alin. 1 lit. b), dar prima teză.”

Practic, prin acest considerent, prima instanță, arată, în mod corect, că ultima teză a art. 2 lit. b) face referire la coordonarea „informatorilor” (nu a „colaboratorilor”). Prima instanță arată, de asemenea, corect, că legiuitorul nu definește noțiunea de „informator”, ci pe aceea de „colaborator al Securității”.

Cu toate acestea, Sentința criticată arată, în mod eronat, că cele două noțiuni ar fi sinonime, în concepția legiuitorului.

Nu în ultimul rând susține recurentul, prima instanță a arătat că nu s-ar putea accepta ca, în cazul rezidenților Securității, definiția noțiunii de „colaborator al Securității”, potrivit ultimei teze a art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008 să impună un standard mai redus decât impune prima teză a art. 2 lit. b) sau decât impune definiția noțiunii de „lucrător al Securității”, în cazul foștilor ofițeri de Securitate.

Față de acest considerent al primei instanțe, arată că, potrivit aceleiași teze finale a art. 2 lit. b), în cazul gazdelor de case conspirative, legiuitorul a găsit o soluție similară cu aceea din cazul rezidenților. Astfel, în cazul gazdelor de case conspirative, simpla punere la dispoziția Securității a unui spațiu duce la reținerea calității de colaborator al Securității, indiferent de informațiile primite de ofițeri în respectivul spațiu. Jurisprudența amplă referitoare la această ipoteză a confirmat interpretarea CNSAS.

Soluția legiuitorului se bazează pe împrejurarea că rezidenții aveau, în angrenajul Securității, un rol mult mai important decât cel al informatorilor. În plus, categoria rezidenților (ca și categoria gazdelor de case conspirative) nu permite subclasificări pe criterii morale, așa cum este posibil în cazul informatorilor (a căror activitate este analizată în funcție de conținutul delațiunilor furnizate Securității) sau în cazul ofițerilor.

De asemenea, acest ultim considerent al Sentinței atacate se constituie, mai curând, într-o veritabilă critică la adresa textului legal, iar nu într-o aplicare a acestuia.

În concluzie, recurentul-reclamant a apreciat că prima instanță a respins acțiunea sa, încălcând și aplicând greșit prevederile art. 2 lit. b) ultima teză din O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.

4. Apărările formulate în cauză

Intimatul-pârât nu a formulat întâmpinare la recursul declarat în cauză.

5. Procedura de soluționare a recursului

În cauză, au fost avute în vedere modificările aduse prin Legea nr. 212/2018 dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ în sensul că procedura de filtrare a recursurilor, reglementată prin dispozițiile art. 493 Cod procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal, precum și măsurile luate prin Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 106 din data de 20 septembrie 2018 prin care s-a luat act de hotărârea Plenului judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție adoptată la data de 13 septembrie 2018 în sensul că procedura de filtrare a recursurilor, reglementată prin dispozițiile art. 493 Cod procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal.

Față de aceste aspecte, în temeiul art. 494, raportat la art. 475 alin. (2) și art. 201 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost completate prin dispozițiile XVII alin. (3), raportat la art. XV din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 109 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, prin rezoluția din 07.01.2019 s-a fixat termen de judecată pe fond a recursului la data de la data de 02 februarie 2021, iar ulterior prin încheierea din 17 aprilie 2019 s-a preschimbat din oficiu termenul de judecată la data de 20 octombrie 2020.

II. Soluția și considerentele instanței de control judiciar

Înalta Curte, în ceea ce privește recursul declarat de către recurentul-reclamant Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva încheierii din 07 aprilie 2017 îl va respinge ca nefondat-

Instanța de fond în mod corect a repus cauza pe rol la data de 07 aprilie 2017 în condițiile în care după rămânerea în pronunțare, dar până la închiderea ședinței publice, reprezentantul legal al pârâtului s-a prezentat în fața instanței și a solicitat audierea unui martor, justificând întârzierea sa prin faptul că s-a deplasat din alt județ la Curtea de Apel.

Sub acest aspect, instanța de recurs reține că, dreptul la apărare și contradictorialitate reprezintă principii fundamentale ale procesului civil, considerente pentru care în situația dată, respectiv prezentarea ulterioară strigării cauzei a unui reprezentant al pârâtului, solicitarea încuviințării din partea acestuia a probei testimoniale și imposibilitatea de a relua judecata în lipsa părții care deja pusese concluzii în cauză a determinat instanța de fond să dispună repunerea cauzei pe rol. Astfel, în mod corect și legal, instanța de fond a luat această hotărâre, considerente pentru care criticile recurentului-reclamant sunt nefondate.

Analizând sentința atacată prin prisma motivului de casare reglementat de art. 488 alin.(1) pct. 8 Cod procedură civilă, a criticilor înfățișate de recurentul-reclamant, raportat la cadrul normativ aplicabil, Înalta Curte constată că recursul este fondat și îl va admite, pentru considerentele în continuare arătate.

Reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a sesizat instanța de contencios administrativ cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 2 lit. b) teza a IV-a din OUG nr. 24/2008, privind constatarea calității pârâtului Ștefănescu Dumitru de colaborator al Securității, susținând, în esență, că pârâtul a fost recrutat

inițial în 1952, în calitate de informator necalificat, pe când era elev la Școala de ofițeri Sibiu, cu numele conspirativ „ȘOIT / ȘOIT DRĂGAN”, pentru supravegherea informativă a ofițerilor din divizionul școală de gradați. La aceeași dată a semnat un angajament olograf.

Instanța de fond, analizând materialul probator depus de către reclamantul CNSAS, a concluzionat în sensul că nu ar fi îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, întrucât, pentru a fi declarat colaborator al Securității este necesar, în sensul art. 2 alin. (1) lit. b) teza finală din OUG nr. 24/2008, ca persoana în discuție să fi fost „rezident” al Securității, coordonând activitatea informatorilor, dar acest lucru nu este însă și suficient.

Înalta Curte reține că potrivit art. 2 alin. (1) lit. b) din OUG nr. 24/2008, prin colaborator al Securității se înțelege *„persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerate parte a propriului dosar. Persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, nu sunt avute în vedere de prezenta definiție, în măsura în care se coroborează cu alte probe. Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității, coordonau activitatea informatorilor”*.

În ceea ce privește activitatea intimatului-pârât în relație cu fosta Securitate, Înalta Curte apreciază că prezintă relevanță următoarele situații:

Pârâtul a fost recrutat inițial în 1952, în calitate de informator necalificat, pe când era elev la Școala de ofițeri Sibiu, cu numele conspirativ „ȘOIT / ȘOIT DRĂGAN”, pentru supravegherea informativă a ofițerilor din divizionul școală de gradați. La aceeași dată a semnat un angajament olograf.

În 1960 pârâtul este condamnat de către Tribunalul Militar București, prin Sentința civilă nr. 93/1960, la 25 de ani muncă silnică pentru trădare de patrie, fiind acuzat de furnizarea de secrete militare unui cetățean străin. A fost eliberat în 1964. După punerea în libertate a fost luat în evidența dosarului de problemă, iar în 1967 a fost luat în studiu pentru recrutare pe linia problemei <Foști condamnați fără antecedente>, fără a se concretiza. În timpul detenției, a luat parte la activitatea de reeducare din Penitenciarul Dej, context în care a redactat materiale referitoare la <reeducare> în rândul deținuților. Declarațiile în discuție, respectiv <memoriul din oct. 1963>, îndeplinește condițiile legale pentru colaborarea prin furnizare de informații, însă, dat fiind contextul redactării acestuia, ”în detenție și ca urmare a reeducării”, apreciază că situația poate fi asimilată cazurilor de exonerare prevăzute de art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008.

În 1970 este recrutat din nou, în calitate de colaborator al organelor de contrainformații militare, sub numele conspirativ <DINU>, pentru supravegherea

informativă a personalului din cadrul U.M. 01481 Brăila - Serviciul Tehnic. A confirmat colaborarea prin semnarea unui nou angajament datat 17.09.1971.

În 1974 este trecut în categoria rezidenților, păstrând numele conspirativ <DINU>, având ca sarcini coordonarea rețelei informative din rândul militarilor în termen. În 1976 este transferat la U.M. 01294 Brăila, unde a continuat să fie folosit în calitate de rezident. În 1986, pârâtul se pensionează, însă este păstrat în legătura organelor C.I. în calitate de informator, fiind folosit în problema <Rezerviști> dar și pentru supravegherea cadrelor active și a familiilor acestora. În 1988 este trecut în categoria persoanelor de sprijin, fiind abandonat în 1989 pentru "posibilități informative reduse".

În nota raport din 14.08.1978 se consemnează că „are în legătură un număr de 6 colaboratori, militari în termen”, iar în nota privind analiza rezidentului <DINU> se arată că „/.../ până în vara anului 1979, a avut în legătură militari cu termen redus, colaboratori ai organelor noastre. În toamna acestui an /.../ i-au fost dați militari în termen ai B. 550 Ge. /.../ rezidentul a manifestat interes și simt de răspundere, atât în ținerea legăturii cu rețeaua /.../ Astfel, de la colaboratorii ce i-a avut și îi are în legătură a obținut materiale, ce, parvenindu-ne în timp util, au putut fi exploatate operativ și lua măsurile ce se impun”.

În nota din 06.11.1983 se consemnează că „în anul 1980 a avut în legătură militari în termen, colaboratori ai organelor noastre din U.M. 01294, ca număr variind între 5-6. Este apreciat pozitiv pentru ținerea legăturii cu aceștia, dovedind competență și seriozitate în lucru cu rețeaua /.../ Prin modul său de comportare și priceperea manifestată, a reușit să obțină informații cu continui operativ de la aceștia/.../”

Cu privire la anul 1981 s-a reținut că „a avut în legătură un număr de cinci colaboratori militari în termen. Posibilitățile de a ține legătura cu aceștia au fost optime, existând condiții pentru întâlniri în biroul ofițerului, cât și pentru a li se face instructajul necesar. Astfel că aportul lui din acest punct de vedere a fost corespunzător, militarii respectivi furnizându-ne informații, care au putut să fie exploatate la timp. La întâlnirile de control făcute mi-am dat seama că reușește să instruiască colaboratorii militari în termen cu sarcini concrete și urmărește modul de executare a lor.”

În anul 1982, rețeaua coordonată de pârât avea „9 colaboratori din rândul militarilor în termen, iar în prezent ține legătura cu un număr de patru colaboratori de la cp., th. și cp. pi.. în munca de conducere, educare, dirijare și instruire a rețelei informative pe care o are în primire, a ținut seama de indicațiile și precizările făcute de ofițerul C.I. fapt ce a dus la primirea de informații scrise și verbale de la rețeaua militari în termen, semnalări ce au făcut obiectul prevenirii unor aspecte pe linia pazei și securității obiectivului, sustragerii de bunuri materiale, a stabilirii intențiilor unor militari de a părăsi unitatea fără aprobare, existența unor practici nereglementare, ce puteau crea stări de spirit și nemulțumiri în rândul militarilor în termen. /.../ Cât privește posibilitățile rezidentului de a ține legătura în mod organizat cu R.I pe care o are în primire, se poate preciza că, prin natura funcției de șef al înzestrării, fiind singur în birou, are condiții optime de a organiza întâlniri la locul de muncă /.../ a rezultat că se preocupă de dirijarea și instruirea rețelei informative, fiind bine orientat în această direcție”.

Activitatea, pe anul 1983, a rezidentului <DINU> a presupus o rețea de 6-8 colaboratori militari în termen, „pe care i-a instruit și de la care a obținut materiale informative, contribuind la prevenirea producerii unor infracțiuni /.../ rezidentul a fost preocupat de menținerea unei legături operative cu R.I. /.../ a contribuit la munca de instruire, educare și dirijare, ținând cont de indicațiile făcute de ofițerul C.I. cu privire la informațiile pe care să le ceară și cum să procedeze”.

În anul 1984, pârâtul, în calitate de rezident, a avut în coordonare 6 colaboratori militari în termen, „pe care i-a pregătit în mod corespunzător, de la care a obținut informații care s-au exploatat contribuind la prevenirea producerii unor evenimente și instrucțiuni, iar în anul 1985 a avut în legătură 4 colaboratori militari în termen, de la care a obținut materiale informative, contribuind la prevenirea producerii unor evenimente în gardă, a producerii unor evenimente în unitate. ”Permanent a manifestat preocupare în menținerea unei legături operative cu rețeaua informativă - militari în termen, contribuind la instruire și educare, a ținut cont de informațiile pe care le-a furnizat fiecare, și a dat sarcini concrete”.

Înalta Curte în conformitate cu prevederile art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, în ceea ce îl privește pe intimatul-pârât Ștefănescu Dumitru, constată că pentru a îndeplini calitatea de colaborator al Securității trebuie îndeplinite următoarele condiții: a) să fi avut calitatea de rezident al Securității; și b) în această calitate să fi coordonat activitatea unor informatori.

Așadar în raport de materialul probator propus în cauză de către recurentul-reclamant se apreciază că cele două condiții sunt îndeplinite, instanța de fond efectuând o analiză indulgentă a acestora, analiză care a condus la o soluție greșită.

În speță, rezidentul este acea persoană care, sub îndrumarea și cu sprijinul ofițerului de Securitate, menținea legătura cu alte persoane din rețea, în condiții de conspirativitate, în sensul preluării informațiilor de la acestea și predarea lor ofițerului de legătură.

În ceea ce-l privește pe pârât lucrurile nu lasă urmă de dubiu. Acesta a fost recrutat inițial în calitate de sursă, însă având în vedere că acesta, în procesul colaborării, a dovedit interes pentru rezolvarea sarcinilor ce i s-au dat a fost trecut în categoria „rezidenților”.

În ceea ce privește acțiunea de coordonare, aceasta este definită ca reprezentând activitatea de îndrumare, dirijare, instruire și orientare a surselor pe care le are în legătură în scopul obținerii unui rezultat scontat.

Fără putință de tăgadă, rezultă din înscrisurile propuse de recalcant că activitatea intimatului-pârât s-a desfășurat fidel definiției privitoare la coordonarea informatorilor (surselor).

Prin urmare, instanța de fond a considerat greșit că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 2 lit. b) teza a IV-a din OUG nr. 24/2008 pentru admiterea acțiunii.

Înalta Curte reține și că, raportat la interpretarea gramaticală și teleologică a textului de lege care definește colaborarea, în speță nu are relevanță, în situația modului de colaborare al pârâtului, numărul sau natura/conținutul notelor informative furnizate de sursele pârâtului, ci acțiunea acestuia și a surselor sale care atentau la viața privată a celor vizați de urmărire. Cu toate acestea, nu trebuie omise rapoartele din 14.08.1978 și 06.11.1983 în conținutul cărora se precizează că operațiunile informative ale pârâtului au fost utilizate au fost folosite în activitatea Securității. Or, în condițiile în

care activitatea principală a Securității urmărea tocmai combaterea atitudinilor potrivnice regimului totalitar comunist, aceste concluzii ale rapoartelor sus-amintite nu trebuiau trecute cu vederea de către instanța de fond.

Totodată, instanța de recurs apreciază că instanța de fond nu a dat importanța cuvenită și celor două angajamente olografe (din 1952 și din 1970) privitoare la angajamentul de supraveghere informativă a personalului din unitățile în care acesta își desfășura activitatea, precum și a întregii conduite a acestuia în relația cu Securitatea, derulată pe parcursul a peste 30 de ani.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte constată că recursul declarat de reclamantul C.N.S.A.S. este fondat, astfel că, în baza art. 496 alin. (2) Cod procedură civilă și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, acesta va fi admis, sentința primei instanțe va fi casată, iar acțiunea formulată de reclamantul C.N.S.A.S. va fi admisă, cu consecința constatării calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâțul Ștefănescu Dumitru.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva încheierii de ședință din 7 aprilie 2017, ca nefondat.

Admite recursul declarat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva sentinței civile nr. 2198 din data de 9 iunie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează în tot sentința recurată și rejudecând cauza:

Admite cererea și constată calitatea de colaborator al Securității a pârâtului Ștefănescu Dumitru.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15 decembrie 2020.

Judecător,
A.R. Ghiculescu

Judecător,
G. Viziru

Judecător,
V.Filipescu

Magistrat-asistent,

ROMANIA
CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA Contencios administrativ și fiscal
G.C. Ene

Prezenta copie, fiind conformă cu originalul alături

în dosarul acestei instanțe

se legalizează de no

GREFIER ȘEF

S-a anulat chitanța/foaia de vârsământ Nr.
seu taxă în sumă de lei

GREFIER ȘEF

Red./tehored./ECC
3 ex./13.12.2021
Jud. Fond D. Vitan

GREFIER ȘEF

Definitiv

